

En ny sang.

forfattet af

Herborg Oline Victorie Lothe.

Hvor hastigt rinder tiden hen i evighedens strøm,
vort liv er kun en spindelvæv og svinder som en
drøm.

2. O, menneske, hvor du går hen til hver en
tid og sted, du døden har til følgesvend og står på
gravens bred.

3. I februar den 13de, da seiled ud fra land,
på havet for at trække garn, en båd, hvori 7 mand.

4. Men da de kommen var berhen og vilde tage
fat, snestormen blev da alt for flem, de måtte give
tabt.

5. De fatte alle flude til og frydset henmod land;
men da de kom et Stykke frem, de mistede en mand.

6. Han stiger på standækket op for bedre da at
se, han vilde stue fjeldets top ind i den dybe sne.

7. Men at, det blev hans sidste gang; thi dø-
dens bud ham når, da båden høit på bølgen svang,
han falder overbord.

8. Hans sidemand var straks beved og griber i
ham fat, forgjæves al hans møie blev, da taget for
ham slap.

V box 2:38

9. Han også nær var falden i og fåt den samme død, hans time var ei da forbi, han redet blev med nød.

10. Men stormen var da taget til og havet bruset vildt, og båden løb for fulde seil på vandet som en pil.

11. Betsmret blev enhver i sind, forvirringen var stor, de mistede sin styrepind, båden var uden ror.

12. Og den ulukkelige mand, som de sig efterlod, han holdt sig længe over vand; han var en svømmer god.

13. En anden båd hans stilling så; men seilede sin vei, til beltet tør i havet stå; men af! det hjalp ham ei.

14. Der stod han ene og forladt af alle mennesker af vilde bølger trindt omsat og ingen redning nær.

15. O, hvilken sjæls og legemsval! o, hvilken skræk og nød at se så kold og fugtig grab, så brat og tidlig død.

16. Det var en hård og bitter strid, han måtte holde ud, en kamp for dette kjære liv mindst tredive minut.

17. Hans råb om hjælp besvartes ei af nogen jordisk ven; det desto høier trængte sig langt ind i himmelen.

18. Den røver, som af nåde bad ubi sin sidste stund, han fik et mildt og ventligt svar, som kom fra Jesu mund.

19. Endnu den samme frelser står den arme

synder bi og taler samme trøstens ord: „Du være skal med mig“.

20. Når timeglasets rinder ud, da løsner støvets bånd, almægtige, trofaste Gud anamme da vor ånd.

21. Hans legem sank til havets bund, for sikkene et rov; men sjælen sang i samme stund sin frelser pris og lov.

22. Nu var den frelst fra støvet fri, nu fik den vandre hjem og bo med ham evindelig i ny Jerusalem.

23. Der er den rette ankergrund en tryk og rolig havn, der hviler vandreeren så lunt på himlens skønne strand.

24. I dette salighedens hjem, did rækker ingen nød, did nå ei storm og bølger hen ei heller nogen død.

25. Da han drog bort fra tjærligt hjem en ventlig afsked tog, da tårer kom i øiet frem, som tålet mer end ord.

26. Han trykkede sin mages hånd: „Gud være nu med dig“, så lød det ifra begges mund: „lev altid lykkelig“.

27. På livets himmel skøn og klar var ei en sky at se, og Kjærlighedens stråler var så varm og brændende.

28. Som da de vandred hånd i hånd til herrens alter frem og knyttede sit ægtebånd og fik velsignelsen.

29. Det være venner, gods og guld, vi har at stole på; alt er kun idel støv og muld, som vi forlade må.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 2
0 mm

30. Thi glæden er som skum på vand, og lykten er som sne; tidt flyder bittert murravand, sorg og bedrøvelse.

31. Giv ånd og lys, at ved dit ord de finde lettelse for dem, som er i sorgen stor, o Gud! din vilje ske.

32. Du er de faderløses ven og enfernes forsvar de giver, og du tar igjen alt efter velbehag.

33. Ghd trøstens olje i de sår og sønderknuste bryst; giv efter denne trængsels vår en sød og salig høst.

34. At tårer, som på jorden falbt må vorde pur og skøn, som perler i den krone sat, de sår til evig løn.

35. Gud hjælp dem til den sidste tid i tro at holde ud, at vinde evig salighed og blive Jesu brud.

